

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

สรุปรายงาน เรื่อง “สถานการณ์ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของโลก ปี 2561

State of Food Security and Nutrition in the World 2018

- เดือนกันยายน 2560 ได้มีการเปิดตัวเอกสาร “The State of Food Security and Nutrition in the World” ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของยุคใหม่ในการติดตามความก้าวหน้าในการบรรลุความสำเร็จ คือ “โลกโดยปราศจากความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ” ภายในกรอบเป้าหมายที่กำหนดไว้ในวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 (SDGs)
- รายงานนี้จะติดตามความก้าวหน้าของการดำเนินการที่มุ่งสู่เป้าหมายของการยุติความอดอยากหิวโหย (SDG 2.1) และภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ (SDG 2.2) และการวิเคราะห์สาเหตุและปัจจัยผลักดันที่ทำให้เกิดแนวโน้มดังกล่าว ในขณะที่ความชุกของการขาดอาหารอยู่ในลำดับแรกๆ ของการติดตามความอดอยากหิวโหย ทั้งนี้ ความชุกของความไม่มั่นคงด้านอาหารที่รุนแรง – ขึ้นอยู่กับระดับความไม่มั่นคงด้านอาหารของอาหาร (FIES) – ซึ่งได้มีการนำมาใช้เป็นตัวชี้วัดเมื่อปีที่แล้ว เพื่อให้ประมาณการสัดส่วนของประชากร ที่ต้องเผชิญกับข้อจำกัดที่รุนแรงต่อความสามารถในการได้รับอาหารที่ปลอดภัยมีคุณค่าทางโภชนาการและเพียงพอ
- ปี 2560 คาดว่าจะมีจำนวนคนขาดสารอาหารถึง 821 ล้านคน หรือประมาณ 1 ใน 9 ของคนในโลก การขาดสารอาหารและความไม่มั่นคงด้านอาหารอย่างรุนแรงดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นในเกือบทุกภูมิภาคของทวีปแอฟริกา เช่นเดียวกับในอเมริกาใต้ ในขณะที่มีสถานะคงที่ในหลายภูมิภาคของเอเชีย
- ในปี 2560 เด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีเกือบ 151 ล้านคนเป็นโรคแคระแกร็น ในขณะที่เด็กกว่า 50 ล้านคนในโลกยังอยู่ในภาวะพอมแห้ง เด็กเหล่านี้มีความเสี่ยงสูงต่อการเสียชีวิต และสุขภาพที่ไม่ดี รวมถึงการพัฒนาและการเจริญเติบโต จำเป็นต้องใช้กระบวนการดำเนินงานหลายสาขา/หลายภาคส่วน เพื่อลดภาระของการเกิดเด็กแคระแกร็นและพอมแห้ง และใช้วิธีการที่เหมาะสม เพื่อลดอัตราป่วยและความตายในวัยเด็ก
- มีข้อสังเกตว่า ความล้มเหลวในการลดความอดอยากหิวโหยของโลกมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการเพิ่มขึ้นของข้อพิพาทและความรุนแรงในหลายส่วนของโลก และความพยายามที่จะต่อสู้กับความอดอยากหิวโหยต้องดำเนินไปพร้อมกับการรักษาสันติภาพ ในขณะที่เราต้องหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งสันติสุขเพื่อให้บรรลุความมั่นคงด้านอาหาร ปรับปรุงโภชนาการ และ “ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” เรายังต้องเพิ่มความพยายามในการสร้างความยืดหยุ่นด้านสภาพภูมิอากาศเพื่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ
- นอกเหนือจากภาวะขาดสารอาหารแล้ว ความไม่มั่นคงด้านอาหารที่เรากำลังเผชิญอยู่ในวันนี้ ยังรวมถึงภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วน ในปี 2560 เด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีที่มีน้ำหนักเกินมาตรฐานมีมากกว่า 38 ล้านคน โดยมีสัดส่วนในแอฟริกา (ร้อยละ 25) และเอเชีย (ร้อยละ 46) ของทั้งหมดทั่วโลก ภาวะโลหิตจางในผู้หญิงและโรคอ้วนในผู้ใหญ่ยังมีระดับเพิ่มขึ้นในโลก – 1 ใน 3 ของผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์เป็นโรคโลหิตจาง และมากกว่า 1 ใน 8 ของผู้ใหญ่หรือมากกว่า 672 ล้านเป็นโรคอ้วน ปัญหาของโรคอ้วนมีความสำคัญมากที่สุด ในทวีปอเมริกาเหนือ แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงแม้แต่ในแอฟริกาและเอเชีย แม้ว่าจะยังคงมีอัตราโรคอ้วนอยู่ในระดับต่ำแต่ก็มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ น้ำหนักเกินและโรคอ้วนยังเพิ่มความเสี่ยงต่อโรคที่ไม่ติดต่อ เช่น โรคเบาหวานประเภท 2 ความดันโลหิตสูงโรคหัวใจ และมะเร็งบางชนิด
- นอกเหนือไปจากข้อพิพาทและความรุนแรงในหลายส่วนของโลกแล้ว ความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการยังคงถูกกีดกันเนื่องจากความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศและรูปแบบการเกิดขึ้นที่ซับซ้อนบ่อยครั้งและรุนแรงมากขึ้น ซึ่งความอดอยากหิวโหยจะรุนแรงขึ้นในประเทศที่มีระบบการเกษตรที่มี

ความอ่อนไหวต่อฝน และความแปรปรวนของอุณหภูมิ และความแห้งแล้งอย่างรุนแรง และที่ซึ่ง การดำรงชีวิตของประชากรส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับเกษตร หากเราจะบรรลุความสำเร็จจากการมีโลกโดย ปราศจากความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบในปี ค.ศ. 2030 จำเป็นอย่างยิ่งที่เรา จะต้องเร่งและขยายการดำเนินการเพื่อเสริมสร้างความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัวของระบบ อาหาร และวิถีชีวิตของผู้คนในการตอบสนองต่อความแปรปรวนและความรุนแรงของสภาพภูมิอากาศ

ข้อความสำคัญ (Key messages)

- ปี 2560 จำนวนคนที่ขาดสารอาหารเพิ่มขึ้นเป็น 821 ล้านคนหรือประมาณ 1 ใน 9 คนทั่วโลก
- ปี 2560 เด็กที่อายุต่ำกว่า 5 ปีเกือบ 151 ล้านคน หรือมากกว่าร้อยละ 22 เป็นโรคแคระแกร็น และเด็ก มากกว่า 50 ล้านคนทั่วโลกเป็นโรคผอมแห้ง ซึ่งเด็กเหล่านี้มีความเสี่ยงต่อการเป็นโรคและการเสียชีวิต เพิ่มขึ้น ในขณะที่เด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี จำนวนมากกว่า 38 ล้านคน มีน้ำหนักเกินมาตรฐาน
- ผู้ใหญ่เป็นโรคอ้วนมากขึ้น โดยมากกว่า 1 ใน 8 ของผู้ใหญ่ในโลก - หรือมากกว่า 672 ล้านคน - เป็นโรคอ้วน ภาวะขาดสารอาหาร/น้ำหนักเกิน/โรคอ้วนเกิดขึ้นในหลายประเทศ
- ความไม่มั่นคงด้านอาหารมีส่วนทำให้เกิดภาวะน้ำหนักเกินและเป็นโรคอ้วน รวมถึงการขาดสารอาหาร ดันทุนที่สูงขึ้นของอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ ความตึงเครียดในการใช้ชีวิต และการปรับตัวทาง สรีรวิทยาเพื่อจำกัดอาหาร ทำให้ครอบครัวที่ไม่มีความมั่นคงด้านอาหารมีความเสี่ยงต่อการเป็นโรคอ้วน และน้ำหนักเกิน
- การไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่เหมาะสมเพียงพอ จะเพิ่มความเสี่ยงต่อทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยมาก และทำให้เด็กแคระแกร็น ซึ่งสัมพันธ์กับความเสี่ยงต่อการมีน้ำหนักเกินและโรคอ้วนในภายหลังในชีวิต
- การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่รุนแรงและถี่ขึ้น เป็นภัยคุกคามต่อการดำเนินงานในการยุติความอดอยาก และการขาดสารอาหาร
- นอกเหนือไปจากข้อพิพาท ความแปรปรวนและความรุนแรงของสภาพภูมิอากาศเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความอดอยากหิวโหยขึ้นในโลกและเป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญของวิกฤติอาหารที่รุนแรง โดยเป็น บ่อนทำลายความมั่นคงด้านอาหารทุกมิติ
- โภชนาการมีความอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เห็นได้จากคุณภาพอาหารที่บกพร่องและ ความหลากหลายของอาหารที่ผลิตและบริโภค ผลกระทบต่อน้ำและสุขาภิบาล และรูปแบบของความเสี่ยง ต่อสุขภาพและโรค รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงในการดูแลมารดา การดูแลเด็ก และเลี้ยงลูกด้วยนม
- จำเป็นต้องเร่งและขยายการดำเนินงานต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัว ของระบบอาหาร วิถีชีวิตของผู้คน และโภชนาการของประชาชน ในการตอบสนองต่อสภาพภูมิอากาศที่ แปรปรวนและรุนแรง
- การแก้ปัญหา จำเป็นต้องมีพันธมิตรเพิ่มขึ้น เงินทุนขนาดใหญ่ที่จะสามารถดำเนินการระยะยาวได้หลายปี ต่อเนื่อง สำหรับบูรณาการด้านการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และการบริหารจัดการ และแผนงานโครงการ ในการปรับตัวจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่มีขอบเขตระยะสั้น ปานกลาง และระยะยาว
- การเพิ่มขึ้นของความไม่มั่นคงด้านอาหารและภาวะทุพโภชนาการรูปแบบต่างๆ ในระดับสูง เป็นสัญญาณ แจ้งเตือนที่ชัดเจนถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการดำเนินการ เพื่อแน่ใจได้ว่า "เราจะไม่ทิ้งใครไว้เบื้องหลัง" เพื่อบรรลุเป้าหมายของ SDGs ด้านความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

บทสรุปผู้บริหาร

การติดตามความก้าวหน้าของความมั่นคงอาหารและโภชนาการในยุควาระการพัฒนาย่างยั่งยืน ค.ศ. 2030 (พ.ศ. 2573)

- ปีที่ผ่านมา รายงาน The State of Food Security and Nutrition in the World เป็นจุดเริ่มต้นของยุคใหม่ในการติดตามความก้าวหน้าในการบรรลุความสำเร็จ “โลกที่ปราศจากความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ” ซึ่งเป็นเป้าหมายที่กำหนดไว้ในวาระการพัฒนาย่างยั่งยืน ค.ศ. 2030 การจัดการกับความท้าทายของความอดอยากหิวโหย ความไม่มั่นคงด้านอาหาร และภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ มีบทบาทอย่างชัดเจนในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนฉบับที่ 2 ของวาระการประชุม ค.ศ. 2030: การเข้าถึงอาหารปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ และมีอาหารเพียงพอสำหรับประชาชนทุกคน (เป้าหมาย 2.1) และการขจัดภาวะทุพโภชนาการรูปแบบ (เป้าหมาย 2.2) ซึ่งเข้าใจได้ว่าการบรรลุ SDG 2 ขึ้นอยู่กับความสำเร็จของเป้าหมายอื่น ๆ ของวาระ ค.ศ. 2030: การยุติความยากจน; การปรับปรุงสุขภาพ การศึกษาความเท่าเทียมทางเพศ และการเข้าถึงน้ำสะอาดและสุขาภิบาล การมีงานทำที่ดี การลดความเหลื่อมล้ำ และสันติภาพและความยุติธรรม
- วิสัยทัศน์การเปลี่ยนแปลงที่อยู่ในวาระการพัฒนาย่างยั่งยืน ค.ศ. 2030 ได้นำเสนอแนวคิด การดำเนินการ และการติดตามประเมินผลรูปแบบใหม่ ยกตัวอย่างเช่น การแพร่ระบาดของโรคอ้วนทั่วโลก ซึ่งกำลังส่งผลกระทบต่อประเทศที่มีรายได้น้อย และจำนวนของภาวะทุพโภชนาการและโรคที่ไม่สามารถติดต่อที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งให้เห็นถึงความจำเป็นในการทบทวนการดำเนินงานที่ผ่านมาว่า เราคิดและวัดความอดอยากหิวโหยและความไม่มั่นคงด้านอาหารอย่างไร รวมทั้งความเชื่อมโยงกับโภชนาการและสุขภาพ
- ปีที่ผ่านมา รายงานฉบับนี้ได้รวมถึงนวัตกรรมต่างๆ ที่มุ่งเน้นส่งเสริมความคิดใหม่ๆ เกี่ยวกับความมั่นคงอาหารและโภชนาการในบริบทของวาระ ค.ศ. 2030 และเพื่อตอบสนองต่อความท้าทายของนานาชาติ
- Conference on Nutrition (ICN2) Framework for Action and the UN Decade of Action on Nutrition ค.ศ. 2016–2025 ได้รวมตัวชี้วัดทางโภชนาการจำนวน 6 ตัวที่ใช้ในการติดตามเป้าหมาย World Health Assembly global ที่เกี่ยวกับโภชนาการและโรคติดต่อที่ไม่เกี่ยวกับอาหาร ซึ่งมี 3 ตัวเป็นตัวชี้วัดของเป้าหมาย SDG2 ด้วย รายงานฉบับนี้ยังได้เสนอตัวชี้วัดของความมั่นคงด้านอาหารใหม่ ความชุกของความไม่มั่นคงทางอาหารที่รุนแรงขึ้นอยู่กักระดับความมั่นคงด้านอาหาร (Food Insecurity Experience Scale หรือ FIES) ซึ่งเป็นตัวเลขประมาณการของประชากรที่เผชิญกับข้อจำกัดที่ร้ายแรงต่อความสามารถในการได้รับอาหารที่เพียงพอ

หลักฐานจากการศึกษาที่ยังคงมุ่งไปที่จำนวนคนอดอยากหิวโหยที่เพิ่มขึ้นในช่วงปีที่ผ่านมา แสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานเพื่อขจัดความอดอยากหิวโหยภายใน ปี ค.ศ. 2030 ไม่ได้เป็นไปตามแผน

- หลักฐานจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าจำนวนคนอดอยากหิวโหยในโลกเพิ่มขึ้น ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา จำนวนคนที่ประสบปัญหาความอดอยากหิวโหยได้เพิ่มขึ้นและกลับมาสู่ระดับเดิมตั้งแต่ทศวรรษที่ผ่านมา มีการคาดการณ์ว่าจะมีจำนวนประชากรในโลกที่ได้รับผลกระทบจากโรคขาดสารอาหารหรือภาวะการขาดแคลนอาหารเรื้อรังเพิ่มขึ้นจากประมาณ 804 ล้านคน ในปี 2559 เป็นเกือบ 821 ล้านคน ในปี 2560 โดยมีสถานการณ์เลวร้ายขึ้นในอเมริกาใต้และภูมิภาคแอฟริกา ในขณะที่แนวโน้มการลดลงของภาวะขาดสารอาหารในเอเชียดูเหมือนจะชะลอตัวลงอย่างมาก ดังนั้น หากไม่มีความพยายามเพิ่มขึ้น จะมีความเสี่ยงในการบรรลุเป้าหมายการลดความอดอยากหิวโหยของ SDGs ลดลงภายในปี 2573

เด็กที่มีภาวะขาดสารอาหารมีจำนวนลดลง แต่โรคอ้วนในผู้ใหญ่และโรคโลหิตจางของสตรีวัยเจริญพันธุ์เพิ่มขึ้น

- โภชนาการที่ดีเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาที่ยั่งยืน และการผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมีความจำเป็นต่ออนาคตเจริญรุ่งเรืองและที่ยั่งยืน
- แม้ว่าจะมีข้อจำกัดด้านขนาดและความเร็วในการดำเนินการ แต่ก็มีควมก้าวหน้าในการลดจำนวนเด็กที่เป็นโรคแคระแกร็นและเพิ่มการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่เพียงอย่างเดียวในช่วง 6 เดือนแรกของชีวิต อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ความชุกของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปีที่มีน้ำหนักเกินมาตรฐานอาจไม่ได้เปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในช่วงที่ผ่านมา โรคอ้วนในผู้ใหญ่ยังคงมีจำนวนเพิ่มขึ้น และ 1 ใน 3 ของผู้หญิงในยุคเจริญพันธุ์ทั่วโลกนั้นเป็นโรคโลหิตจาง
- เด็กที่มีน้ำหนักตัวน้อยเมื่อเทียบกับส่วนสูง (ผอมแห้ง) มีความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตเพิ่มขึ้น ในปี 2559 ร้อยละ 7.5 ของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ได้รับผลกระทบจากภาวะขาดสารอาหาร โดยความชุกของโรคขาดสารอาหารอยู่ในภูมิภาคละตินอเมริการ้อยละ 1.3 และในเอเชียร้อยละ 9.7
- มีหลักฐานของการเกิดภาวะทุพโภชนาการที่หลากหลายรูปแบบในหลายประเทศ การเข้าถึงอาหารและโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารเพื่อสุขภาพที่ไม่เพียงพอมีส่วนทำให้เกิดภาวะขาดสารอาหาร รวมทั้งน้ำหนักเกินและโรคอ้วน รวมทั้งเพิ่มความเสี่ยงต่อน้ำหนักตัวของเด็กแรกที่ไม่ได้มาตรฐาน แคระแกร็น และโรคโลหิตจางในสตรีวัยเจริญพันธุ์ นอกจากนี้ ยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีน้ำหนักเกินในหญิงวัยเรียนและโรคอ้วนในสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่มีรายได้สูงและรายได้ชั้นกลาง ต้นทุนของอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการที่สูงขึ้น ความตึงเครียดในการดำรงชีวิต และการปรับตัวทางสรีรวิทยาในการเข้าถึงอาหารมีข้อจำกัด ช่วยอธิบายได้ว่าทำไมครอบครัวที่ไม่มีความมั่นคงด้านอาหารจึงมีความเสี่ยงต่อการมีน้ำหนักเกินและโรคอ้วนสูงกว่า นอกจากนี้ การขาดอาหารสำหรับมารดาและทารก/เด็กอาจเป็นอันตรายต่อทารกในครรภ์และเด็กแรกเกิด "แม่พิมพ์ด้านเมตาบอลิซึม" ซึ่งจะเพิ่มความเสี่ยงต่อโรคอ้วนและกลุ่มโรคที่ไม่ติดต่อเรื้อรัง (กลุ่มโรคที่ไม่ได้มีสาเหตุมาจากการติดเชื้อ ไม่ได้เกิดจากเชื้อโรค โดยสาเหตุสำคัญของการเกิดโรคมักเกิดจากบุคคลที่มีพฤติกรรมการใช้ชีวิตที่ไม่สมดุล โดยเฉพาะพฤติกรรมการใช้ชีวิตของคนในยุคปัจจุบันที่มีความเสี่ยงทางสุขภาพ เช่น โรคหัวใจ โรคเบาหวาน) ได้ในภายหลัง

ความแปรปรวนและความรุนแรงของสภาพภูมิอากาศส่งผลกระทบต่อการทำงานเพื่อยุติความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการ

- ปี 2561 ได้มุ่งศึกษาบทบาทของสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแปรปรวนและความรุนแรงของสภาพภูมิอากาศ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการอดอยากหิวโหยของโลกและเป็นสาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่วิกฤตการณ์อาหารที่รุนแรง ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่มีความแปรปรวนและความรุนแรงขึ้นจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงอาหารในทุกมิติ (การมีอยู่ การเข้าถึง การใช้ประโยชน์ และยั่งยืนของอาหาร) รวมถึงสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดภาวะทุพโภชนาการ ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและการให้อาหารเด็ก การบริการด้านสุขภาพอนามัย และอนามัยสิ่งแวดล้อม ความเสี่ยงจากความไม่มั่นคงด้านอาหารและภาวะทุพโภชนาการมีมากขึ้นในปัจจุบัน เนื่องจากการดำรงชีวิตและทรัพย์สินเพื่อการดำรงชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคนยากจนมีความเสี่ยงมากขึ้นต่อการแปรปรวนและความรุนแรงของสภาพภูมิอากาศ เราจะสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดภัยคุกคามต่อการดำเนินการเพื่อยุติความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในช่วงหลายปีที่ผ่านมา?

- รายงานนี้ เรียกร้องให้มีการเร่งรัดและขยายการดำเนินการต่างๆอย่างเร่งด่วน เพื่อเสริมสร้างความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัวต่อความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงและรุนแรงเพิ่มขึ้น รัฐบาลระดับชาติและท้องถิ่นกำลังเผชิญกับความท้าทายในการพยายามกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันความเสี่ยงและรับมือกับผลกระทบจากความกดดันเหล่านี้ พวกเขาสามารถได้รับคำแนะนำจากเวทีการประชุมเชิงนโยบายระดับโลกและกระบวนการต่างๆ เกี่ยวกับการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่มีอยู่ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (โดย UNFCCC และข้อตกลงปารีสปี ค.ศ. 2015) การลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (กรอบการดำเนินงาน Sendai ในการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ) การตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉินด้านมนุษยธรรม (การประชุมสุดยอดด้านมนุษยธรรม ปี ค.ศ. 2016 และ the Grand Bargain) การปรับปรุงโภชนาการและอาหารที่มีสุขภาพดี (การประชุมนานาชาติเรื่องโภชนาการครั้งที่ 2 : ICN2) และทศวรรษแห่งการดำเนินการด้านโภชนาการของสหประชาชาติใน ปี ค.ศ. 2016-2025 และการพัฒนา (เป็นส่วนหนึ่งของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030)
- การสร้างความยืดหยุ่นด้านสภาพภูมิอากาศ จำเป็นต้องมีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และการบริหารจัดการเพื่อบูรณาการนโยบาย โครงการ และแนวทางปฏิบัติในระยะสั้น ปานกลาง และระยะยาว รัฐบาลแห่งชาติและรัฐบาลท้องถิ่นสามารถหาคำแนะนำของผลลัพธ์และข้อเสนอแนะจากเวทีการหารือด้านนโยบายระดับโลกที่มีอยู่
- อย่างไรก็ตาม เพื่อให้แน่ใจว่าได้มีการบูรณาการเวทีการประชุมเชิงนโยบายระดับโลกต่างๆ และกระบวนการดำเนินการต่างๆ ทั้งในสาขาเดียวกันและข้ามสาขา เช่น สิ่งแวดล้อม อาหาร การเกษตรและสุขภาพ ที่คำนึงถึงวัตถุประสงค์และการดำเนินการสอดคล้องกันเป็นสิ่งสำคัญ ความสำเร็จของนโยบาย/แผนงานโครงการ/และแนวปฏิบัติที่ดีที่รัฐบาลระดับประเทศและรัฐบาลท้องถิ่นดำเนินการเพื่อจัดการกับความท้าทายเหล่านี้ จะขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีความเชื่อมโยงกัน รวมถึงเครื่องมือและกลไกการดำเนินงานที่เฉพาะเจาะจง ที่ปรับให้เหมาะสมกับบริบทเฉพาะ
- ในตอนที่ 1 ของรายงานฉบับนี้ แสดงถึงแนวโน้มความอดอยากหิวโหย ความไม่มั่นคงด้านอาหาร และภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ โดยเน้นการติดตามความคืบหน้าเกี่ยวกับเป้าหมาย SDG 2.1 และ SDG 2.2 สำหรับรายงานในปีนี้ ยังคงเป็นการสำรวจตัวชี้วัดของโรคผอมแห้งในเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ส่วนสุดท้ายของตอนที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่างสองส่วนแรก โดยการสำรวจความเชื่อมโยงระหว่างความไม่มั่นคงด้านอาหารและรูปแบบต่างๆของภาวะทุพโภชนาการ องค์ความรู้ในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่าการเข้าถึงอาหารที่ไม่ดีพอ สามารถนำไปสู่ภาวะขาดสารอาหาร รวมถึงน้ำหนักตัวเกินและโรคอ้วน ซึ่งเป็นภาวะทุพโภชนาการหลายรูปแบบ ทั้งในระดับประเทศและแม้แต่ในครัวเรือน
- ส่วนที่ 2 กลั่นกรองอย่างละเอียดถึงขอบเขตความแปรปรวนและความรุนแรงของสภาพอากาศที่กำลังทำลายความก้าวหน้าของการบรรลุความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ผ่านช่องทางต่างๆ การวิเคราะห์นี้ชี้ให้เห็นถึงแนวทางในการลดความอดอยากหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบในปี ค.ศ. 2030 (เป้าหมาย SDG 2.1 และ SDG 2.2) รวมทั้งประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง SDGs รวมถึงการดำเนินการเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและผลกระทบ (SDG 13)